

Sygn. akt VIII C 1762/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko R. M.

o zapłatę 2.701,38 zł

1. zasądza od pozwanego R. M. na rzecz powoda (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. kwotę 148,81 zł (sto czterdzieści osiem złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 148,81 zł (sto czterdzieści osiem złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) od dnia 30 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 348,81 zł (trzysta czterdzieści osiem złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) od dnia 18 marca 2014 roku do dnia 29 kwietnia 2014 roku,

c) od kwoty 548,81 zł (pięćset czterdzieści osiem złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) od dnia 20 stycznia 2014 roku do dnia 17 marca 2014 roku;

2. umarza postępowanie w sprawie w zakresie żądania zasądzenia kwoty przewyższającej 2.393,48 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy złote i czterdzieści osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

4. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie powodowej.

Sygn. akt VIII C 1762/14

UZASADNIENIE

W dniu 20 stycznia 2014 roku powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu R. M., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę 2.701,38 zł wraz z

ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W dniu 14 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. (**pozew k. 2-4, nakaz zapłaty k. 5, sprzeciw k. 5v, postanowienie k. 8**).

Zarządzeniem z dnia 15 lipca 2014 roku, na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c., pełnomocnik powoda został wezwany do złożenia oryginału pełnomocnictwa, ewentualnie jego uwierzytelnionego odpisu, umocowującego do działania w imieniu powoda wraz z odpisem dla strony przeciwnej – w terminie dwutygodniowym od doręczenia wezwania, pod rygorem umorzenia postępowania w sprawie (**zarządzenie k. 1**).

Powyższe braki zostały uzupełnione w terminie. W pozwie złożonym na urzędowym formularzu, strona powodowa ponownie wskazała, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. umowę, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych (w tym dostępu do internetu). W systemie operatora pozwany posiadał nr klienta oznaczony jako 1. (...).

Z tytułu przedmiotowej umowy pozwany powinien uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, będącą ekwiwalentem świadczonych przez niego usług, czego pozwany nie uczynił. Pozwany nie uregulował należności z faktur/not księgowych: (...), (...), (...), (...).

W dniu 22 marca 2013 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność przeciwko pozwanemu dochodzona pozwem.

Powód wyjaśnił, że na wartość przedmiotu sporu składa się: kwota 2.415,43 zł stanowiąca nieuiszczoną wartość ekwiwalentu za dostarczone usługi telekomunikacyjne, kwota 8,07 zł stanowiąca odsetki ustawowe naliczone przez pierwotnego wierzyciela za zwłokę w związku z obiektywnym brakiem zapłaty za w/w faktury liczone od dnia następnego po dniu wymagalności każdej z faktur do dnia 25 lutego 2013 roku, kwota 277,88 zł stanowiąca skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od należności głównej od dnia 26 lutego 2013 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Pozwany został zawiadomiony o cesji i wezwany do zapłaty, jednakże wezwanie to pozostało bezskuteczne.

Ponadto pełnomocnik powoda złożył wniosek o rozpoznanie sprawy pod nieobecność strony powodowej.

W piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2014 roku powód podniósł, że pozwany dokonał dwóch wpłat na poczet zadłużenia, po wytoczeniu powództwa, tj.: w dniu 17 marca 2014 roku wpłacił 200 zł oraz w dniu 29 kwietnia 2014 roku wpłacił 200 zł, przy czym wpłaty te zostały zaliczone na należności uboczne i częściowo na należność główną, co zmniejszyło zadłużenie do kwoty 2.393,48 zł. W związku z tym pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w zakresie żądania zasądzenia od pozwanego kwoty 2.393,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie cofnął je bez zrzeczenia się roszczenia. (**pozew k. 2-4, k. 13-14, pismo procesowe k. 11-12**).

Zarządzeniem z dnia 12 sierpnia 2014 roku, na podstawie art. 505³⁷ § 3 k.p.c., pozwany został wezwany do uzupełnienia swojego sprzeciwu od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym – w terminie dwutygodniowym od doręczenia wezwania.

W uzupełnionym sprzeciwie pozwany przyznał, że nie zapłacił faktur i noty odsetkowej, natomiast podniósł, że nie otrzymał noty obciążeniowej, gdyby ją otrzymał – składałby reklamację, gdyż kwota noty jest zawyżona, ponadto pozwany podniósł, że nie otrzymał żadnego wypowiedzenia umowy, w wyniku którego jest wystawiona nota. Pozwany

podał także, że wprawdzie zwrócił się do powoda z prośbą o rozłożenie zadłużenia na raty i wpłacił dwa razy po 200 zł, co miało miejsce jeszcze przed otrzymaniem nakazu zapłaty, ale wówczas nie wiedział dokładnie z czego jest to zadłużenie. Dopiero po otrzymaniu kopii faktur mógł wszystko sobie poukładać, stąd wnosi sprzeciw. **(sprzeciw k. 37-38)**.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu. Podniosła, iż roszczenie dochodzone niniejszym pozwem wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem w dniu 15 lutego 2012 roku. Powód podniósł, że pierwotny wierzyciel wystawił notę obciążeniową nr (...), w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wynikającym z winy abonenta, co skutkowało obowiązkiem zwrotu przyznanej ulgi. Została ona wystawiona na podstawie pkt 4.3 ogólnych warunków świadczenia usług telekomunikacyjnych w ofertach D. II w O., P. II w O., Pantera II w O. i § 20 pkt 8 Regulaminu, a wysokość noty obciążeniowej została wyliczona według wzoru: wysokość roszczenia = równowartość przyznanej ulgi dla okresu promocyjnego * ilość dni pozostałych do końca okresu promocyjnego / liczbę dni okresu promocyjnego. Powód podniósł, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez poprzedniego wierzyciela za dzień rozwiązania umowy z pozwanym należy wskazać 25 września 2012 roku. Powód powołał się przy tym na przepis art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne, który reguluje kwestię zwrotu ulgi udzielonej przy zawieraniu umowy.

Powód podkreślił, że pozwany w piśmie z dnia 26 kwietnia 2013 roku uznał roszczenie dochodzone niniejszym pozwem do kwoty 2.569,10 zł i wniósł o jego rozłożenie na raty. Pomimo tego nie wywiązał się z zobowiązania do ratalnej spłaty zadłużenia. Pozwany nie wskazał także z jakich przyczyn w piśmie z dnia 4 września 2014 roku cofnął uznanie roszczenia, a zdaniem powoda powinien wskazać okoliczności przemawiające za zasadnością odwołania oświadczenia woli w postaci dyspozycji uznania powództwa. **(odpowiedź na sprzeciw k. 42-44)**.

Na rozprawach w dniu 6 marca 2015 roku i 23 września 2015 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, pełnomocnik powoda został prawidłowo zawiadomiony o terminach rozpraw. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. **(protokół rozprawy k. 52-53, k. 61-62)**.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lutego 2012 roku pozwany R. M. zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na zasadach promocji, na czas oznaczony 24 miesięcy, z pakietem taryfowym D. II (nr konta abonenta 1. (...)).

Na podstawie opisanej powyżej umowy (...) Sp. z o.o. zobowiązana była do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, pozwany zaś do uiszczania na rzecz usługodawcy opłat za usługi telekomunikacyjne, które w umowie zostały określone na kwotę 99,90 zł. W umowie wskazano ponadto, że równowartość ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy wynosi 2.246 zł.

W Regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej GSM (...) i (...) przez spółkę pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 19 września 2005 roku, który stanowił załącznik do niniejszej umowy i jej integralną część, w § 20 ust. 8 regulaminu wskazano, że w przypadku umowy na czas określony, z której zawarciem wiązało się przyznanie abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać, z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który została zawarta, zwrotu ulgi w wysokości wynikającej ze szczególnych warunków oferty, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wymagało formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 20 ust. 1 regulaminu).

W regulaminie wskazano także, że operator może rozwiązać umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w każdym czasie, z zachowaniem okresu wypowiedzenia, trwającego co najmniej jeden pełny okres rozliczeniowy (§ 20 ust. 4).

Wypowiedzenie przez Operatora umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych następuje za pisemnym potwierdzeniem odbioru lub listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, na adres właściwy do korespondencji (§ 20 ust. 5 regulaminu).

Tożsamy zapis przewidywały Ogólne warunki świadczenia usług telekomunikacyjnych w ofertach D. II w O., P. II w O., Pantera II w O. (pkt 4 ust. 3 OW).

(...) SP. z o.o. zastrzegła sobie prawo do wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem natychmiastowym, bez prawa odszkodowania ze strony operatora z tytułu jednostronnego wypowiedzenia umowy i bez konieczności wcześniejszego uprzedzenia abonenta w przypadku braku płatności ze strony abonenta należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni od daty płatności wskazanej w rachunku telefonicznym (§ 20 ust. 12 Regulaminu). **(dowód: kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 26, kserokopia Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej GSM (...) i (...) przez spółkę pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 19 września 2005 roku k. 27, kserokopia ogólnych warunków świadczenia usług telekomunikacyjnych w ofertach D. II w O., P. II w O., Pantera II w O. k. 46-47, okoliczności bezsporne).**

(...) Spółka z o.o. w W., zgodnie z treścią umowy, świadczyła na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, za które wystawiała faktury VAT.

W dniu 26 lipca 2012 roku pierwotny wierzyciel wystawił fakturę VAT nr (...) za usługi świadczone w okresie od dnia 26 czerwca 2012 roku do dnia 25 lipca 2012 roku, opiewającą na kwotę 189,89 zł, z terminem płatności do dnia 9 sierpnia 2012 roku. Ustawowe odsetki od tejże kwoty naliczone od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, a zatem do dnia 19 stycznia 2014 roku wynoszą 35,71 zł (189,89 zł + 35,71 zł = 225,60 zł).

W dniu 26 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel wystawił fakturę VAT nr (...) za usługi świadczone w okresie od dnia 26 lipca 2012 roku do dnia 25 sierpnia 2012 roku, opiewającą na kwotę 266,92 zł, z terminem płatności do dnia 10 września 2012 roku. Ustawowe odsetki od tejże kwoty naliczone od dnia 11 września 2012 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, a zatem do dnia 19 stycznia 2014 roku wynoszą 47,15 zł (266,92 zł + 47,15 zł = 314,07 zł).

W dniu 26 lipca 2012 roku pierwotny wierzyciel wystawił notę odsetkową nr (...), opiewającą na kwotę 7,69 zł, z terminem płatności do dnia 9 sierpnia 2012 roku. Ustawowe odsetki od tejże kwoty naliczone od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, a zatem do dnia 19 stycznia 2014 roku wynoszą 1,45 zł (7,69 zł + 1,45 zł = 9,14 zł).

Pozwany nie uregulował należności wynikających z dwóch faktur i noty odsetkowej, o których mowa powyżej **(dowód: kserokopie faktur VAT k. 22, k. 23, kserokopia noty k. 24, kalkulator odsetek ustawowych wolterskluwer, okoliczności bezsporne).**

W dniu 1 listopada 2012 roku pierwotny wierzyciel wystawił pozwanemu notę obciążeniową nr (...) opiewającą na kwotę 1.966,31 zł za „niedotrzymanie warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”. **(dowód: kserokopia noty obciążeniowej k. 25, okoliczności bezsporne).**

W dniu 22 marca 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności określającą zasady, na podstawie których miało nastąpić przeniesienie, w rozumieniu art. 509 k.c., wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o. w stosunku do byłych abonentów, z którymi umowy o świadczenie usług

telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikających z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych) oraz odsetek, z tytułu świadczenia przez cedenta usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w celu ich dalszej windykacji. Na podstawie porozumienia z dnia 22 marca 2013 roku pierwotny wierzyciel przeniósł na powoda wierzytelności z prawem do naliczania dalszych odsetek, przysługujące mu między innymi w stosunku do pozwanego, która wynikała z zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, o której mowa powyżej. **(dowód: kserokopia umowy o przelew wierzytelności z dnia 22 marca 2013 roku wraz porozumieniem i załącznikami k. 15-20).**

W dniu 25 listopada 2013 roku powód sporządził pismo skierowane do pozwanego z zawiadomieniem pozwanego o dokonaniem przelewie wierzytelności oraz wezwaniem do zapłaty kwoty 2.657,50 zł. **(dowód: wezwanie k. 28-29).**

W dniu 26 kwietnia 2013 roku pozwany R. M. podpisał oświadczenie o tym, że uznaje swój dług wobec wierzyciela (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. w wysokości 2.569,10 zł i zobowiązuje się go spłacić w ratach po 100 zł według harmonogramu. W oświadczeniu tym nie wskazano z jakiego tytułu powstało owo zadłużenie. **(kserokopia zobowiązania do spłaty zadłużenia k. 45)**

Niniejszym pozwem z dnia 20 stycznia 2014 roku powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 2.701,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Po wytoczeniu powództwa pozwany dokonał dwóch wpłat na poczet zadłużenia: w dniu 17 marca 2014 roku wpłacił 200 zł oraz w dniu 29 kwietnia 2014 roku wpłacił 200 zł, przy czym wpłaty te zostały przez powoda zaliczone na należności uboczne i częściowo na należność główną.

W związku z tym pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w zakresie żądania zasądzenia od pozwanego kwoty 2.393,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie cofnął je bez zrzeczenia się roszczenia.

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował pozostałej części wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne jedynie częściowo.

Na dzień wytoczenia powództwa było ono zasadne w zakresie kwoty 548,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty, na którą to kwotę składają się należności główne za świadczone usługi telekomunikacyjne, wynikające z niezapłaconych przez pozwanego faktur VAT nr (...) (na kwotę 189,89 zł + odsetki 35,71 zł = 225,60 zł), nr (...) (na kwotę 266,92 zł + odsetki 47,15 zł = 314,07 zł) oraz noty nr 12071385181252 (na kwotę 7,69 zł + odsetki 1,45 zł = 9,14 zł).

Na dzień zamknięcia rozprawy powództwo było natomiast zasadne w zakresie kwoty 148,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- a) od kwoty 148,81 zł od dnia 30.04.2014 roku do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 348,81 zł od dnia 18.03.2014 roku do dnia 29.04.2014 roku,
- c) od kwoty 548,81 zł od dnia 20.01.2014 roku do dnia 17.03.2014 roku, z uwagi na to, że po wytoczeniu powództwa pozwany dokonał dwóch wpłat na poczet zadłużenia: w dniu 17 marca 2014 roku wpłacił 200 zł oraz w dniu 29 kwietnia 2014 roku wpłacił 200 zł.

W związku z tym pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w zakresie żądania zasądzenia od pozwanego kwoty 2.393,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie cofnął je bez zrzeczenia się roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, uznając, że częściowe cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia przez powoda nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, której dotyczyło cofnięcie, to jest w zakresie żądania zasądzenia kwoty przewyższającej 2.393,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, orzekając jak w pkt 2 sentencji wyroku. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił (pkt 3 sentencji).

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że pozwanego R. M. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarta w dniu 15 lutego 2012 roku, na podstawie której za wykonane usługi telekomunikacyjne pozwany miał uiszczać na rzecz usługodawcy opłaty.

Pozwany nie zapłacił w terminie wystawionych przez pierwotnego wierzyciela za świadczone usługi telekomunikacyjne należności wynikających z faktur (...) VAT i 1 noty odsetkowej: nr (...) (na kwotę 189,89 zł + odsetki 35,71 zł = 225,60 zł), nr (...) (na kwotę 266,92 zł + odsetki 47,15 zł = 314,07 zł) oraz noty nr 12071385181252 (na kwotę 7,69 zł + odsetki 1,45 zł = 9,14 zł).

W ocenie Sądu powód wykazał, iż nabył wierzytelność wobec pozwanego w w/w kwocie, w drodze przelewu. Strona powodowa udowodniła swoje roszczenie w omawianym zakresie załączając do akt sprawy kserokopię umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 15 lutego 2012 roku, umowę przelewu wierzytelności wraz z porozumieniem. Opisane dowody pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich, bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała oraz jakie było źródło jej powstania.

Na dzień wytoczenia powództwa było ono zatem zasadne w zakresie kwoty 548,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty, natomiast z uwagi na to, że po wytoczeniu powództwa pozwany dokonał dwóch wpłat na poczet zadłużenia: w dniu 17 marca 2014 roku wpłacił 200 zł oraz w dniu 29 kwietnia 2014 roku wpłacił 200 zł, na dzień wyrokowania powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 148,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 148,81 zł od dnia 30.04.2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 348,81 zł od dnia 18.03.2014 roku do dnia 29.04.2014 roku, od kwoty 548,81 zł od dnia 20.01.2014 roku do dnia 17.03.2014 roku, taka też kwota została zasądzona w pkt 1 wyroku od pozwanego na rzecz powoda, który nabył od (...) Spółki z o.o. w W. w drodze przelewu wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 15 lutego 2012 roku.

M.-prawną podstawę roszczenia powoda w zakresie odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiszczyć je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, jako nieuzasadnione.

Powodowa Spółka dochodziła przedmiotowym powództwem również kwoty 1.966,31 zł, powiększonej o skapitalizowane odsetki naliczone od dnia 16 listopada 2012 roku (od dnia następnego po dniu płatności noty

obciążeniowej) do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu (do 19 stycznia 2014 roku) wraz z dalszymi ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Z treści pozwu wynika, że kwota ta stanowiła nieuiszczoną wartość ekwiwalentu za dostarczone usługi telekomunikacyjne. Z kolei treść wystawionej przez pierwotnego wierzyciela noty obciążeniowej daje podstawę do wniosku, iż kwota ta stanowiła należność z tytułu „niedotrzymania warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”.

W dalszych pismach procesowych powód podnosił, że podstawą naliczenia przedmiotowej kwoty był zapis § 20 ust. 8 regulaminu oraz ogólne warunki świadczenia usług, których brzmienie zostało przytoczone wyżej. Asumptem wystawienia noty obciążeniowej było przy tym najprawdopodobniej uchybienie przez pozwanego obowiązkowi zapłaty należności wynikających z faktur wystawionych przez operatora, na skutek czego, operator ten najprawdopodobniej rozwiązał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co zgodnie z twierdzeniami powoda miało nastąpić w dniu 25 września 2012 roku.

Niestety w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów z dokumentów pozwalających ustalić powyższe okoliczności – nie wiadomo zatem na pewno z jakich przyczyn, przez kogo i kiedy została wypowiedziana umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Oczywiście ciężar udowodnienia wypowiedzenia umowy i przyczyny wypowiedzenia spoczywał na powodzie, zwłaszcza, że pozwany zaprzeczył temu by otrzymał pismo z wypowiedzeniem umowy i notę obciążeniową, a w aktach sprawy brak jest dowodu z dokumentu w postaci wypowiedzenia umowy oraz dowodu doręczenia wypowiedzenia pozwanemu (oczywiście oświadczenie o wypowiedzeniu mogło wywrzeć swój skutek w postaci rozwiązania umowy dopiero po doręczeniu go adresatowi).

Jak zresztą wskazano powyżej, zgodnie z regulaminem świadczenia usług, wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wymagało formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 20 ust. 1 regulaminu), w regulaminie wskazano także, że operator może rozwiązać umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w każdym czasie, z zachowaniem okresu wypowiedzenia, trwającego co najmniej jeden pełny okres rozliczeniowy (§ 20 ust. 4). Wypowiedzenie przez Operatora umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych musiało nastąpić za pisemnym potwierdzeniem odbioru lub listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, na adres właściwy do korespondencji (§ 20 ust. 5 regulaminu).

Powód powinien udowodnić, że pierwotny wierzyciel spełnił wszystkie powyższe warunki wypowiedzenia lub, że umowę wypowiedział pozwany, czego powód nie udowodnił.

Nawet jednak przyjmując (zakładając), że asumptem wystawienia noty obciążeniowej było uchybienie przez pozwanego obowiązkowi zapłaty należności wynikających z faktur wystawionych przez operatora, na skutek czego, operator rozwiązał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (co zgodnie z twierdzeniami powoda miało nastąpić w dniu 25 września 2012 roku), należy uznać, że powództwo w tym zakresie nie jest zasadne.

Dochodzona kwota z powyższego tytułu, co pozostaje bezsporne, stanowiła również przedmiot przelewu wierzytelności, zgodnie z treścią umowy z dnia 22 marca 2013 roku i porozumienia z dnia 22 marca 2013 roku zawartych przez powodową Spółkę z (...) Sp. z o.o. w W..

W przedmiotowej sprawie powód wykazał jedynie, jak wskazano powyżej, że pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z której nie wywiązał się, bowiem nie uregulował w całości i w terminie wszystkich należności wynikających z wystawionych przez (...) Sp. z o.o. faktur VAT za świadczone na jego rzecz usługi telekomunikacyjne.

Strona powodowa nie wykazała natomiast, że miała podstawy dochodzić zwrotu udzielonej pozwanemu ulgi, tym bardziej, że nie wykazała przyczyn, podstaw i daty wypowiedzenia umowy. Powód nie udowodnił z jakiej przyczyny wystawiono pozwanemu notę obciążeniową i nie udowodnił czy nota ta obejmuje zwrot udzielonej pozwanemu przy zawarciu umowy ulgi, czy też karę umowną za rozwiązanie umowy. W treści noty obciążeniowej nie wskazano

żadnej podstawy jej naliczenia (brak odwołania się do konkretnych zapisów umowy czy regulaminu czy też ogólnych warunków świadczenia usług) ani nie wskazano czy obejmuje ona zwrot ulgi czy karę umowną.

Gdyby zaś przyjąć, że przyczyną wypowiedzenia umowy przez operatora było niezapłacenie przez pozwanego faktur (niewykonanie zobowiązania pieniężnego) taką notę obciążeniową należałoby raczej traktować jako karę umowną, co z kolei było zapisem sprzecznym z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa.

W myśl przepisu art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy.

Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 483 § 1 k.c.

Zgodnie z jego treścią, można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym (*ius cogens*).

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, które Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do *essentialia negotii*, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, V CKN 171/00, Lex nr 52662).

W przedmiotowej sprawie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanego określonych usług telekomunikacyjnych, natomiast pozwany jako abonent zobowiązany był do uiszczania opłat tytułem świadczonych na jego rzecz usług. Zobowiązanie pozwanego było zatem od początku zobowiązaniem *stricte* pieniężnym, do którego nie może mieć zastosowania przepis o karze umownej. W konsekwencji dochodzenie od pozwanego kary umownej należy uznać za niedopuszczalne zastrzeżenie umowne i jako takie – w świetle przepisu art. 58 k.c. - nieważne.

Zgodnie bowiem z treścią art. 58 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, V CK 90/05, Monitor Prawniczy 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. III Ca 939/06 i innych.

Z powyższych przyczyn, uznać należało, że powód nie udowodnił roszczenia w zakresie dochodzonej kwoty z tytułu noty obciążeniowej z odsetkami, przedłożona nota obciążeniowa, bez poparcia jej odpowiednimi dokumentami źródłowymi, nie może bowiem stanowić dowodu na zadłużenie pozwanego, zwłaszcza wobec podniesionych przez niego zarzutów nieudowodnienia roszczenia, tak co do zasady, jak i wysokości.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że dochodzone przez powoda roszczenie w omawianym zakresie jest bezzasadne.

W tym miejscu koniecznym jest także wskazanie, że nawet przy uznaniu, iż omawiana nota obciążeniowa obejmowała zwrot ulgi przyznanej pozwanemu przy zawarciu umowy, co jednak zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione, brak byłoby podstaw do uznania powództwa w zakresie kwoty dochodzonej przez powoda w oparciu o wystawioną przez operatora notę obciążeniową. Jak podkreślono wyżej, poza fakturami VAT/notą obciążeniową, uzasadniając żądanie pozwu powód przedłożył wyłącznie umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulamin i ogólne warunki. Nie przedłożył natomiast dowodów na okoliczność faktu i daty wypowiedzenia umowy. Opłata ta – przy założeniu, że stanowiła ona ulgę udzieloną pozwanemu – nie podlegała

jednak zwrotowi na rzecz usługodawcy w pełnej wysokości, a jedynie w wysokości pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, na co wskazują jednoznaczne zapisy regulaminu. Dla ustalenia jej wysokości koniecznym było zatem, po pierwsze ziszczenie się warunku uprawniającego do jej naliczenia, po drugie wykazanie daty, od której opłata ta podlegała naliczeniu. Powód nie załączył jednak do akt sprawy żadnych dokumentów, który dowodziłby, że doszło do spełnienia przesłanek konstytuujących po stronie usługodawcy uprawnienie do żądania zwrotu ulgi, a także wskazywałyby na datę ziszczenia się tych przesłanek. W szczególności do akt sprawy nie zostało załączone pismo pierwotnego wierzyciela rozwiązujące przedmiotową umowę z pozwanym. W konsekwencji uznać należy, że powód nie udowodnił, iż wartość noty obciążeniowej została ustalona w prawidłowej wysokości. Należy bowiem zaznaczyć, iż choć pozwany przyznał, że zawarł z pierwotnym wierzycielem przedmiotową umowę oraz uchybił płatności fakturom VAT, to jednocześnie kwestionował wysokość naliczonej noty obciążeniowej i okoliczność doręczenia mu wypowiedzenia umowy. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że dowodu na zobowiązanie pozwanego w omawianym zakresie nie może stanowić nota obciążeniowa, w szczególności wobec stanowiska strony pozwanej kwestionującej zasadność i wysokość żądania powoda w tym zakresie oraz braku dokumentów źródłowych, z których wynikałby sposób wyliczenia wysokości noty obciążeniowej. Opisana nota stanowi tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że złożono oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami, z których wynikałby sposób wyliczenia opłaty specjalnej, jest nikła.

Z powyższych względów, Sąd oddalił powództwo w omawianym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. (w zakresie, w którym pozwany przegrał proces).